

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupený Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2015, č. j. 31 A 42/2013 – 120,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 29. 8. 2012, č. j. JMK 13282/2012, sp. zn. S-JMK 13282/2012 OŽP/Kuč, byly povoleny dle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), výjimky ze zákazů u 25 zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů pro účely stavby „*Rychlostní silnice R55, stavba 5510 Bzenec – Bzenec Přívož*“ (pozn. NSS: nyní dálnice D55; vzhledem k datu vydání žalobou napadených rozhodnutí i rozsudku krajského soudu je i v tomto rozsudku nadále používáno původní označení „*rychlostní silnice R55*“).

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 4. 2013, č. j. 2370/560/12 98440/ENV/12, sp. zn. OP 53/2012, zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce napadl zmiňované rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 29. 7. 2015, č. j. 31 A 42/2013 - 120, zamítl. V odůvodnění

rozsudku krajský soud žalobci přiznal aktivní legitimaci k uplatňování nejen procesních, ale i hmotněprávních žalobních námitek, a to na základě závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a na něj navazujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295 (zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud následně shledal nedůvodnými námitky žalobce mířící proti stanovisku žalovaného k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 30. 6. 2016, č. j. 48189/ENV/06, které bylo vydáno pro 3 dílčí stavby 5509 – 5511 rychlostní silnice R55 v úseku Moravský Písek - Rohatec (dále jen „stanovisko EIA 2006“), neboť dospěl k závěru, že toto stanovisko může být přezkoumáváno až v rámci konečného správního rozhodnutí, jehož je podkladem. Tímto rozhodnutím je v projednávané věci až územní rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Krajský soud se zabýval též námitkou žalobce směřující proti nedostatečnému zdůvodnění, proč některé podmínky stanoviska EIA 2006 nebyly převzaty do rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud v této souvislosti poukázal na obecnost daného žalobního bodu a stejně tak i příslušné odvolací námitky, která dle krajského soudu bez bližšího zdůvodnění odkazovala téměř na veškeré podmínky stanoviska EIA 2006. Krajský soud dále srovnal obsah daného stanoviska a podmínek, které správní orgány převzaly do rozhodnutí o výjimce ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, a dospěl k závěru, že došlo k převzetí všech relevantních podmínek uvedených v předmětném stanovisku, neboť zahrnuty nebyly pouze podmínky týkající se archeologie, architektury, odpadového hospodářství apod. Správní orgány tedy dle krajského soudu neměly povinnost tyto podmínky stanoviska EIA 2006 do svých rozhodnutí jakkoliv přejímat, či uvádět, proč je do svého rozhodnutí nezahrnuly.

Krajský soud rovněž shledal nedůvodným žalobní bod, dle něhož žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny v tom, že doposud nebylo pravomocně rozhodnuto o výjimce ze zákazů ve zvláště chráněných územích dle § 43 téhož zákona. Krajský soud podotkl, že ačkoliv musí obě tato rozhodnutí předcházet vydání územního rozhodnutí, nelze z právní úpravy dovodit, že by jejich vydání bylo na sobě vzájemně závislé, přičemž obě řízení vedoucí k jejich vydání mají odlišný předmět.

K námitce nesplnění kumulativních podmínek pro udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství (nyní Evropské unie – pozn. NSS), krajský soud konstatoval, že ve fázi poměrování dvou veřejných zájmů podle citovaného ustanovení se již nezvažuje, jaká z variant dálnice (rychlostní silnice) by byla – v souhrnu nejruznějších hledisek – nejvhodnější, neboť toto srovnávání již proběhlo během procesu vydávání stanoviska EIA 2006. Proto nelze vzít do úvahy ani žalobcův odkaz na variantu rychlostní silnice R55 dle Ing. K., neboť tato varianta nenavazuje na úseky 5509 a 5511 a mohla by snad přijít do úvahy právě jen při zkoumání vhodnosti jiných variant (před vydáním zmíněného stanoviska), nikoliv však již při soudním přezkoumání konkrétního řešení výjimek pro předmětnou stavbu 5510. V této souvislosti krajský soud odkazoval zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 1 As 111/2008 - 363, a ze dne 23. 6. 2011, č. j. 6 As 8/2010 - 323.

Krajský soud následně shledal, že ze souhrnného hodnocení dokumentů, na něž poukázaly správní orgány, lze dovodit existenci veřejného zájmu na výstavbě R55 a správní orgány nepochybily ani při poměrování tohoto zájmu se zájmem na ochraně přírody a krajiny. Závěr správních orgánů, že výstavba bude mít na dotčené zvláště chráněné druhy pouze

pokračování

nevýznamný vliv, je dle krajského soudu přezkoumatelný. Správní orgány se jednotlivě zabývaly dotčenými druhy a vždy vážily jejich rozšíření v rámci ČR i to, jaký biotop v dotčeném území vyhledávají, zda mohou ke svým aktivitám využívat i jinou blízkou lokalitu či zda se výstavba vůbec dotkne jejich životního cyklu.

K žalobní námitce ohledně podmínky č. 17 správního rozhodnutí prvního stupně krajský soud poukázal na to, že již byla dostatečně vypořádána žalovaným na str. 11 žalobou napadeného rozhodnutí. K požadavku žalobce na prodloužení tubusu, v němž má být rychlostní silnice vedena, z důvodu lepší ochrany ptáků, krajský soud dále zdůraznil, že tento požadavek není podložen závěry ornitologického posudku, ani žádným jiným odborným podkladem. Jak vyplývá ze správního spisu, záměr v posuzované podobě, která je předmětem řízení o výjimce, byl z ornitologického hlediska zcela dostatečně posouzen odbornou osobou K. P., který vyjádřil souhlas s navrženou podobou, a nebylo důvodu se od jeho závěrů odchýlit. Stejně tak krajský soud neshledal důvod k provedení důkazu výsledkem svědka K. P., neboť předmětný ornitologický posudek, jenž je součástí správního spisu, považoval krajský soud za jednoznačný.

II. Obsah kasační stížnosti

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž předně namítal, že žalovaný přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil, proč nepřevzal do svého rozhodnutí některé podmínky stanoviska EIA 2006, čímž porušil § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), v relevantním znění (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Správní orgán je dle stěžovatele vždy povinen odůvodnit, které konkrétní podmínky ze stanoviska EIA nepřevzal a proč, přičemž tato povinnost není vázána na procesní aktivitu účastníků řízení. V této souvislosti stěžovatel odkazoval zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83, a dále rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č. j. 5 A 48/2010 - 108, a ze dne 13. 11. 2012, č. j. 8 Ca 90/2009 - 111. Stěžovatel dále podotkl, že ve svém odvolání zmiňoval 31 konkrétních podmínek stanoviska EIA 2006, které dle jeho názoru měly být do rozhodnutí o výjimce zahrnuty, jimiž se však žalovaný zabýval pouze obecně, a nedostatečné bylo vypořádání této námitky i ze strany krajského soudu.

Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny mělo v dané věci předcházet udělení výjimky dle § 43 téhož zákona k zásahu do přírodní památky Vojenské cvičiště Bzenec, neboť důvody rozhodnutí o této výjimce mohou významně ovlivnit rozhodování správního orgánu I. stupně a žalovaného. Povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny proto považuje stěžovatel za předčasné a nezákonné, obzvláště za situace, kdy Agentura ochrany přírody a krajiny ČR vyslovila ve svém stanovisku ze dne 16. 3. 2009, č. j. 01778/SOPK/2009, zásadní nesouhlas s povolením výjimky dle § 43 citovaného zákona, neboť chybí přesvědčivé doložení, že neexistuje jiné uspokojivé řešení, např. trasovat silnici R55 mimo ptačí oblast a přírodní památku (podle studie Ing. K. z roku 2007), a na nevhodné vedení trasy v blízkosti přírodní památky Vojenské cvičiště Bzenec rovněž poukazovala odborná studie T. K. s názvem „*Entomologický průzkum s důrazem na řád motýlí (Lepidoptera) k záměru: Výstavba rychlostní komunikace R55 v prostoru Bzenec – Uherské Hradiště*“.

Stěžovatel má dále za to, že v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyla prokázána převaha veřejného zájmu na realizaci předloženého technického řešení silnice R55 v úseku 5510 nad zájmem ochrany 25 zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů a u těch

z nich, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, nebyla prokázána ani neexistence jiného uspokojivého řešení, které by škodlivý zásah zmírnilo či vyloučilo. Dle stěžovatele je přitom prokazatelné, že varianta silnice R55 podle studie Ing. K. je nejen technicky, stavebně, finančně, ekologicky a dopravně reálná, ale svým trasováním po okraji ptačí oblasti v délce 2,2 km žádným významným způsobem nezasahuje do biotopů ptačích druhů, k jejichž ochraně byla ptačí oblast vyhlášena (včetně lelka lesního a skřivana lesního, jichž se týká rovněž předmětné řízení o výjimce). Pro tuto variantu by rovněž nebyla nezbytná výjimka podle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Stěžovatel dále zdůraznil, že ve stanovisku EIA 2006 ani ve stanovisku žalovaného k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 31. 8. 2010, č. j. 76208/ENV/10, které bylo vydáno k navazující stavbě 5511 (dále jen stanovisko „EIA 2010“), nebyla posuzována varianta rychlostní silnice vedoucí mimo ptačí oblast, a dodal, že nelze vycházet ani z posouzení koridoru silnice R55 v procesu posuzování vlivů koncepce na životní prostředí (SEA) pro Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, neboť ty byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526, publ. pod č. 2698/2012 Sb. NSS, právě pro zásadní nedostatky ve vyhodnocení SEA. Podklady rozhodnutí proto dle stěžovatele neprokazují naplnění podmínek pro povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. zejména studie Ing. K., výzva Evropské komise ze dne 23. 10. 2007 či studie T. K. vedou naopak k závěru, že tyto podmínky splněny nejsou. Z výzvy Evropské komise ze dne 23. 10. 2007 přitom dle stěžovatele vyplývá, že v procesu vedoucího k vydání stanoviska EIA 2006 nebyla posuzována jiná alternativa trasy silnice R55 než ta, která vede přes ptačí oblast Bzenecká doubrava – Strážnické Pomoraví (resp. v úseku R5511 též přes evropsky významnou lokalitu Váté písky), přičemž ČR schválením této trasy porušila právo EU, neboť dotčené veřejnosti nezajistila možnost přímého soudního přezkumu stanoviska EIA 2006. Výzvu Evropské komise ze dne 23. 10. 2007 stěžovatel přiložil, stejně jako zmiňované stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 16. 3. 2009, č. j. 01778/SOPK/2009, ke kasační stížnosti a navrhl provedení důkazu těmito listinami.

K podmínce č. 17 správního rozhodnutí prvního stupně stěžovatel ve svém odvolání ze dne 24. 9. 2012 uvedl, že správní orgán I. stupně měl požadovat prodloužení tubusu o cca 200 metrů do 30,3 km směrem k nivě potoka Syrovínka ke zvýšení ochrany dotčeného biotopu. Tento návrh ovšem dle stěžovatele nebyl ze strany správních orgánů věcně vypořádán a byl odmítnut pouze na základě toho, že jej účastník řízení nedoložil odbornou studií. Správní orgány a případně i krajský soud si přitom k tomuto návrhu mohly vyžádat potřebná odborná stanoviska. Stěžovatel měl tedy za to, že žalovaný postupoval v rozporu s účelem správního řízení a požadavky § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Z uvedených důvodů tedy stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a spolu s ním i žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že jak žaloba, tak kasační stížnost byly podány opožděně, a to s ohledem na § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, v relevantním znění (dále jen „zákon č. 416/2009 Sb.“), dle něhož se podle názoru žalovaného lhůty k jejich podání zkracují na polovinu.

pokračování

K obsahu kasační stížnosti žalovaný dále uvedl, že stěžovatel opětovně vznáší námitky, které již byly žalovaným i krajským soudem vypořádány. Žalovaný zejména označil za neaktuální poukaz stěžovatele na výzvu Evropské komise ze dne 23. 10. 2007, neboť řízení s Českou republikou pro údajné porušení tehdejší Smlouvy o založení ES č. 2007/2219 bylo dne 24. 11. 2010 zastaveno, a dále podotkl, že vydáním nového souhlasného stanoviska EIA 2010 ke stavbě úseku 5511 byla reálnost nového řešení průchodu koridoru R55 ptačí oblastí potvrzena.

K námitce nedostatečného zdůvodnění, proč nebyly některé podmínky ze stanoviska EIA 2006 převzaty do rozhodnutí o výjimce, žalovaný uvedl, že mimo zcela evidentně nepřipadné podmínky jsou všechny podmínky obsažené v předmětném stanovisku v rozhodnutí o výjimce zahrnuty. Nedostatek odůvodnění, proč nebyly převzaty podmínky, které nejsou pro dané řízení relevantní, přitom dle žalovaného nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Za nedůvodnou žalovaný považuje rovněž námitku, dle níž měl žalovaný přerušit odvolací řízení v rámci řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a vyčkat rozhodnutí o výjimce dle § 43 téhož zákona. Žalovaný podotkl, že takovou pravomocí v odvolacím řízení nedisponuje, přičemž zdůraznil, že jde o dvě nezávislá správní řízení zahajovaná na základě různých žádostí a vedená paralelně různými správními orgány. Žalovaný dále označil za nepravdivé tvrzení stěžovatele, že vedení koridoru rychlostní silnice přes ptačí oblast a přírodní památku je velmi sporné a může dojít k zásadní změně trasy. Žalovaný má za to, že nejméně od 31. 8. 2010, kdy bylo vydáno nové souhlasné stanovisko EIA 2010 ke stavbě 5511, v němž byl vyloučen negativní vliv na dotčenou ptačí oblast, je třeba považovat fázi hledání trasy za uzavřenou. Tato trasa byla nadále součástí návrhu Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, jehož projednávání v době vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti probíhalo. Vzhledem k tomu, že negativní vliv byl vyloučen, jsou bezpředmětné úvahy o variantách koncepce či záměru (viz § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny).

Žalovaný má za to, že převaha veřejného zájmu na vybudování komunikace byla obsahem spisu doložena. Vzhledem k tomu, že negativní vliv byl u stavby 5511 vyloučen, tj. v úseku procházejícím přes nejvíce chráněné území, nelze jej racionálně očekávat u navazujícího úseku 5510. Námitky vztahující se k úseku vedoucímu přes přírodní památku Vojenské cvičiště Bzenec považuje žalovaný za neaktuální, neboť došlo k úpravě trasy, kdy oproti původním zhruba 15 % výměry předmětné přírodní památky se jí nynější záměr dotýká jen v rozsahu 0,132 % její výměry.

Závěrem žalovaný poukázal na nesprávnou interpretaci žalobou napadeného rozhodnutí ze strany stěžovatele, neboť návrh na prodloužení tubusu o 200 m byl odmítnut proto, že nebyl podložen závěry ornitologického posudku K. P., jenž žalovaný považoval za dostatečný podklad pro rozhodnutí. Není tedy pravda, že byl tento návrh odmítnut na základě tvrzení, že ho stěžovatel nepodložil žádnou odbornou studií.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro opožděnost, popř. ji jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že tvrzení žalovaného o použití zákona č. 416/2009 Sb. je účelové a zavádějící. Stěžovatel následně shrnul dosavadní průběh řízení a zdůraznil, že správní orgány účastníkům řízení neoznámily, že by předmětné řízení mělo probíhat dle uvedeného zákona. Tento názor je přitom dle stěžovatele jak v rozporu s účelem tohoto zákona, tak ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, ze dne 30. 6. 2015, č. j. 7 As 81/2015 - 45, a ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 As 82/2015 - 31).

Stěžovatel dále poznamenal, že ačkoliv bylo řízení u Evropské komise zastaveno, odborné a věcné nedostatky, které Evropská komise ve své výzvě shledala, nebyly nijak zpochybněny. Poukaz žalovaného na existenci souhlasného stanoviska EIA 2010 pro úsek 5511 stěžovatel označil za irelevantní, neboť nyní posuzovaná věc se týká úseku 5510.

Stěžovatel rovněž odmítl argumentaci žalovaného, že studie T. K. z roku 2008 již není z důvodu změny trasy aktuální, neboť část stavby přírodní památkou Vojenské cvičiště Bzenec nadále prochází, takže na toto zvláště chráněné území budou působit významné negativní vlivy. Tomu nasvědčuje též skutečnost, že pro dané území nebyla dosud udělena pravomocná výjimka dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Závěrem stěžovatel zopakoval, že žalovaný měl seznámit ornitologa K. P. s jeho návrhem na prodloužení tubusu a požádat jej o odborné stanovisko, neboť v opačném případě by předkládání jakýchkoli návrhů ze strany účastníků bylo zbytečné, jelikož by správní orgán mohl pouze odkázat na několik let staré podklady.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Zdejší soud se přesto dále zabýval otázkou včasnosti kasační stížnosti, potažmo žaloby, a to s ohledem na argumentaci žalovaného, dle níž by se v posuzované věci měly uplatnit zkrácené lhůty k jejich podání, které žalovaný dovozuje z § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., jenž má po novele provedené zákonem č. 209/2011 Sb. následující znění: *„Lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nabrání správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu. O žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů. Ustanovení předchozí věty obdobně platí i pro řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí soudu o žalobě.“*

V prvé řadě je tedy třeba vyjádřit pochybnost o tom, zda se na základě citovaného ustanovení skutečně zkracuje rovněž lhůta pro podání kasační stížnosti na polovinu, neboť při jeho doslovném výkladu by bylo možné, vzhledem k formulaci *„ustanovení předchozí věty“*, na řízení o kasační stížnosti obdobně uplatnit pouze větu druhou, a nikoliv větu první daného ustanovení. I kdyby ovšem soud považoval citovanou formulaci pouze za legislativní neobratnost, která nic nemění na úmyslu zákonodárce zkrátit na polovinu rovněž lhůtu pro podání kasační stížnosti, musí odkázat na svou předchozí judikaturu k této otázce, např. na rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, v němž dovodil, že s ohledem na širokou a tedy značně vágní formulaci § 1 zákona č. 416/2009 Sb., který určuje rozsah působnosti zákona, je třeba, aby bylo účastníkům správními orgány sděleno, že se řízení vede rovněž podle citovaného zákona. Není přípustné, aby jeho případná působnost na dané řízení vyšla najevo až v okamžiku soudního přezkumu. Pokud nebylo z předchozího řízení zřejmé, že by bylo vedeno podle uvedeného zákona a ani účastníci o aplikaci citovaného zákona nebyli informováni, není možné dovozovat aplikaci tohoto zákona v řízení soudním a tedy na daný případ použít mj. ustanovení o zkrácení lhůty pro podání žaloby (příp. kasační stížnosti) dle § 2 odst. 5 citovaného zákona. Závěry tohoto rozhodnutí dopadají i na posuzovanou věc, neboť ani v tomto případě nebylo patrné, že by řízení mělo být vedeno i podle zákona č. 416/2009 Sb., není tedy možné dovozovat, že žaloba či kasační stížnost měly být podány ve zkrácené lhůtě, přičemž k podání kasační stížnosti došlo rovněž v souladu s poučením krajského soudu, který

pokračování

odkazoval na možnost podání kasační stížnosti v obecné lhůtě dvou týdnů od doručení předmětného rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost i žaloba byly v posuzovaném případě podány včas (srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 As 82/2015 - 31, či ze dne 22. 6. 2016, č. j. 3 As 212/2015 - 80). Nejvyšší správní soud se z uvedených důvodů v dané věci necítil vázán ani 90 denní lhůtou pro své rozhodnutí, která je vymezena rovněž zmiňovaným ustanovením zákona č. 416/2009 Sb.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně namítal nedostatečné zdůvodnění, proč některé z podmínek stanoviska EIA 2006 nebyly převzaty do rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ve vztahu k této námitce je třeba v první řadě podotknout, že stěžovatel ve svém odvolání ani v následné žalobě blíže nerozvedl, které z relevantních podmínek stanoviska EIA 2006 nebyly dle jeho názoru převzaty. Stěžovatel pouze ve svém odvolání paušálně zmínil téměř všechny podmínky stanoviska EIA 2006, aniž by upřesnil, které z uvedených podmínek nebyly dostatečným způsobem zohledněny. Krajský soud i přes značnou obecnost uvedené žalobní námítky srovnal obsah stanoviska EIA 2006 a podmínek, které správní orgány převzaly do svých rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že došlo k převzetí všech relevantních podmínek uvedených ve stanovisku EIA 2006 do předmětného rozhodnutí o výjimce, přičemž zahrnutý nebyly pouze podmínky týkající se archeologie, architektury, odpadového hospodářství apod.

Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Byť jsou jednotlivé podmínky stanoviska EIA 2006 v rozhodnutích správních orgánů odlišně strukturovány a v některých případech jsou užity jiné formulace, nelze *a priori* dospět k závěru, že by stěžovatelem uváděný výčet podmínek nebyl do rozhodnutí správních orgánů zahrnut. Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neupřesnil, které konkrétní podmínky nebyly dle jeho názoru dostatečně zohledněny, pouze namítal, že bylo povinností správního orgánu přezkoumatelným způsobem zdůvodnit, které konkrétní podmínky stanoviska EIA a z jakého důvodu do svého rozhodnutí nezahrnul.

Nejvyšší správní soud ovšem pochybení správních orgánů v tomto smyslu neshledal. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o povolení výjimky jednotlivé podmínky podrobně odůvodnil, přičemž zdůraznil, že vychází zejména z podmínek stanoviska EIA 2006, a to v rozsahu souvisejícím s ochranou předmětných druhů. Současně vyložil, že ostatní podmínky mají obecnější charakter, a přesahují proto v mnoha aspektech rozsah zmírňujících a kompenzačních opatření, jež je možno uložit v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny (viz str. 17 správního rozhodnutí prvního stupně). Nejvyšší správní soud se s tímto postupem ztotožňuje. Přestože řízení o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo možné ve vztahu ke stanovisku EIA považovat za řízení ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, je současně třeba podotknout, že jeho výsledkem je toliko jedno z řetězce navazujících správních rozhodnutí nezbytných pro realizaci zamýšleného záměru. Uvedené je důsledkem především toho, že v rámci posuzování vlivů na životní prostředí se posuzují vlivy nejen na živočichy a rostliny (a to nejen na druhy zvláště chráněné), ale též na ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, a tedy celá řada podmínek se logicky vztahuje ke zcela jiným složkám životního prostředí v tom nejširším slova smyslu, než jsou zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 54/2013 - 78).

Ačkoliv by teoreticky bylo možno vyhovět požadavku stěžovatele a v rozhodnutí o povolení výjimky výslovně uvést, které podmínky stanoviska EIA nejsou z hlediska předmětu řízení v dané věci relevantní, lze dát za pravdu žalovanému, že toto konstatování by bylo ryze formální povahy. Naopak je zcela logické, že správní orgán do svého rozhodnutí nepřevzal podmínky, které s předmětem řízení neměly přímou souvislost. V opačném případě by totiž překročil meze své působnosti.

Tento postup zjevně nebyl ani v rozporu s § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, v rozhodném znění. Účelem zmíněného ustanovení totiž bylo, aby stanovisko EIA, jakožto odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, bylo správními orgány v těchto navazujících řízeních náležitým způsobem vzato v úvahu. Z logiky věci ovšem plyne, že k tomuto zohlednění může dojít pouze v rozsahu odpovídajícím předmětu příslušného navazujícího správního řízení (v tomto smyslu viz i stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83).

Jako nedůvodnou Nejvyšší správní soud posoudil rovněž námitku stěžovatele, dle níž mělo rozhodnutí o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny v daném případě předcházet udělení výjimky dle § 43 téhož zákona k zásahu do přírodní památky Vojenské cvičiště Bzenec.

Nejvyšší správní soud se v této souvislosti plně ztotožňuje se závěry jak krajského soudu, tak žalovaného, dle nichž jsou předmětná řízení o udělení výjimek dle § 43 a § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny na sobě vzájemně nezávislá. Obě řízení jsou zahajována na žádost, přičemž v prvním stupni o nich mohou rozhodovat odlišné správní orgány, a stejně tak se liší i předmět jejich řízení.

O vzájemné nezávislosti obou řízení svědčí i systematika zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť řízení o výjimce dle § 43 tohoto zákona je zařazeno do části třetí nazvané *Zvláště chráněná území*, zatímco řízení o výjimce dle § 56 téhož zákona je obsaženo v části páté nazvané *Památné stromy, zvláště chráněné druhy rostlin, živočichů a nerostů*. Z dikce jednotlivých ustanovení dále vyplývá, že část třetí zákona o ochraně přírody a krajiny vymezuje plošnou ochranu zvláště chráněných území a sama o sobě naopak neupravuje podmínky ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, kterým je věnována část pátá citovaného zákona. Vedení řízení o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny vedle řízení o udělení výjimky podle § 43 téhož zákona proto není vyloučeno ani tehdy, je-li v rámci druhého jmenovaného řízení hodnocen dopad činnosti nebo zásahu na konkrétní zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013 - 109).

Při posuzování, zda je možné udělit výjimku ve vztahu ke konkrétnímu zvláště chráněnému druhu rostliny či živočicha dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny tedy není správní orgán povinen přerušit řízení a vyčkat, zda bude udělena výjimka dle § 43 téhož zákona vázící se ke konkrétní přírodní památce (či jinému zvláště chráněnému území). Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že může nastat situace, kdy v důsledku neudělení výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích bude nyní posuzovaná výjimka ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin či živočichů pro další realizaci záměru bezpředmětná, neboť obě výjimky v daném případě představují nezbytná rozhodnutí pro řízení o umístění stavby, nelze z dané skutečnosti dovozovat závěr, že tato řízení není možné vést paralelně. Neexistence pravomocného rozhodnutí o výjimce dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny tedy sama o sobě nepředstavuje

pokračování

překážku vydání rozhodnutí o výjimce dle § 56 téhož zákona a dané rozhodnutí tak nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné.

V další skupině námitek stěžovatel namítal, že v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nebylo doloženo splnění kumulativních podmínek pro udělení výjimky u těch zvláště chráněných druhů živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropské unie, neboť nebyla prokázána neexistence jiného uspokojivého řešení, ani převaha veřejného zájmu na realizaci předmětné stavby.

Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, možno výjimku povolit za kumulativního splnění čtyř podmínek: 1. existence naléhavých důvodů veřejného zájmu, 2. převaha tohoto veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody, 3. neexistence jiného uspokojivého řešení a 4. dosažení či udržení příznivého stavu jednotlivých druhů z hlediska jejich ochrany.

Pokud jde o stěžovatelem tvrzené pochybení spočívající v tom, že nebyla doložena existence jiného uspokojivého řešení ve formě varianty trasy vedoucí mimo území dotčené přírodní památky a ptačí oblasti, je třeba poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž v napadeném rozsudku vycházel rovněž krajský soud. Z citované judikatury předně vyplývá, že v řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není prostor pro zkoumání jiných variant trasy, neboť námitky ve vztahu k výsledkům procesu SEA lze uplatňovat v průběhu územního plánování, případně v návrhu na zrušení příslušné územně plánovací dokumentace, a námitky ve vztahu k výsledkům procesu EIA pak mají své místo v územním řízení, resp. v žalobě proti vydanému územnímu rozhodnutí (viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 6 As 8/2010 - 323, ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 - 38, a ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013 - 38).

V rozsudku ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 54/2013 - 78, Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále shrnul, že „*poté, co bylo příslušnými orgány rozhodnuto o výběru varianty dálnice D8, nelze po orgánu ochrany přírody v řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny požadovat, aby se znovu vrátil o krok zpět a vedle varianty trasy, s níž přichází žadatel o výjimku, zkoumal i to, jaký dopad na zvláště chráněné druhy by měly i varianty jiné, v předchozích procesech již „vyloučené“.* Tím by se popírala logická návaznost jednotlivých kroků a procesy SEA a EIA by ztrácely smysl, pokud by jejich výsledek neměl být závazný pro další postupy. Tyto úvahy by se též odehrávaly zcela mimo předmět příslušného správního řízení, který je vymežován žadatelem, odvíjí se od plánovaného umístění konkrétní stavby. V daném řízení chybí jakýkoli prostor pro zvažování jiných variant stavby (v daném případě jiné trasy dálnice). Na tom nic nemění ani podmínka uvedená v § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v neexistenci jiného uspokojivého řešení. Tím měl zákonodárce na mysli řešení (včetně konkrétních opatření k minimalizaci zásahů dotčení zvláště chráněných druhů), které je v době rozhodování správních orgánů skutečně reálné, nikoliv hypotetické, tedy takové, které již bylo v předcházejících zmínovaných procesech jakožto možná alternativa posuzovaného záměru vyloučeno.“

Citované závěry jsou plně použitelné i v nyní posuzované věci a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, proč by se od nich měl jakkoli odchýlit. Po správním orgánu tedy není možno požadovat, aby se nad rámec podané žádosti o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny pro určitý úsek rychlostní silnice u jednotlivých zvláště chráněných druhů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropské unie, zabýval alternativními variantami dotýkajícími se vedení celé stavby této silnice. Komplexní posouzení vlivů stavby a zajištění ochrany mj. přírody a krajiny se děje prostřednictvím stanoviska EIA, které se zabývá vlivem navrhované varianty stavby jako celku na životní prostředí a stanoví podmínky,

kteří je následně nutno přenést do navazujících rozhodnutí v těch částech, které jsou pro tato rozhodnutí relevantní (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83). Stanovisko EIA je pak zásadním podkladem pro územní řízení, v němž se též rozhoduje o umístění stavby. Komplexní ochranu životního prostředí tedy musí zajišťovat především územní rozhodnutí. Pokud má stěžovatel za to, že ve vztahu k danému záměru nebyla komplexní ochrana veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny zohledněna v dostatečné míře, může tyto námitky vznést v územním řízení, případně v navazujícím řízení o správní žalobě proti územnímu rozhodnutí, v jehož rámci může správní soud posuzovat i zákonnost stanoviska EIA a tedy zákonnost posouzení požadavků na ochranu životního prostředí k danému záměru jako celku (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 - 38).

Je pravdou, že stěžovatel dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS, podle něhož z požadavku na prověření existence jiného uspokojivého řešení v případech zamýšleného zásahu do biotopů zvláště chráněných druhů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropské unie, skutečně vyplývá, že ačkoliv orgán ochrany přírody posuzuje pouze variantu záměru předloženou žadatelem, je zároveň nezbytné, aby posoudil, zda neexistuje jiné uspokojivé řešení.

Uvedený závěr je ovšem třeba vykládat v mezích zákonné pravomoci a působnosti rozhodujícího správního orgánu, neboť pouze v tomto rámci může předmětný správní orgán existenci jiného uspokojivého řešení reálně posuzovat. Jak rovněž ve zmíněném rozsudku uvedl šestý senát Nejvyššího správního soudu, nezbytnou podmínkou toho, aby mohla být v řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny zvažována nová varianta, je její reálnost a uskutečnitelnost a zároveň musí být věrohodně doloženo, že daná varianta může představovat menší zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů (viz bod 42 citovaného rozsudku).

Nejsou-li dané podmínky splněny, nemůže správní orgán v řízení o udělení výjimky „svévolně“ posuzovat reálnost jiných potenciálních variant, k jejichž posouzení jsou určena jiná řízení a jež spadají do působnosti jiných orgánů. V tomto smyslu je v dané věci třeba přezkoumat i postup správních orgánů při zvažování existence jiného uspokojivého řešení ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Správní orgány v napadených rozhodnutích daly jasně najevo, proč nemohou v řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny zvažovat další varianty dopravního řešení v jiných trasách a komplexně posoudit jejich reálnost, a poukázaly na to, že charakter takového komplexního posouzení nemají ani stěžovatelem označované studie, jež se zabývají pouze dílčí problematikou, a žádná z nich neposuzuje navrženou tunelovou variantu, která byla z hlediska střetu navazující stavby 5511 se zájmy ochrany přírody shledána jako nejvhodnější. Správní orgán prvního stupně podotkl, že posuzovaná varianta rovněž získala plnou podporu i u skupiny odborníků ustavené usnesením vlády č. 1064 ze dne 19. 9. 2007, jejichž úkolem bylo vyhodnotit variantní řešení výstavby rychlostní silnice R55 v úseku Otrokovice – Rohatec. Nalezením technického řešení daného úseku rychlostní silnice, které bylo následně pro stavbu 5511 kladně posouzeno stanoviskem EIA 2010, považovaly správní orgány fázi koncepčního hledání trasy za uzavřenou, a to rovněž ve vztahu k nyní posuzovanému úseku 5510, kde je nadále preferováno vedení rychlostní silnice v nezbytném rozsahu v betonovém tubusu. Stěžovatelem navrhovaná „*levobřežní*“ varianta dle studie Ing. K. nemohla být dle správních orgánů považována za reálnou alternativu rovněž proto, že nenavazuje na ostatní úseky 5509 a 5511 a neshoduje se ani se Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje.

pokračování

Nejvyšší správní soud má tedy za to, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny neposoudily stěžovatelem navrhovanou variantu jako reálnou. Po orgánu ochrany přírody rozhodujícím o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nemůže být požadováno, aby fakticky zpracovával alternativní stanoviska k již existujícímu stanovisku EIA za účelem vyloučení existence jiné vhodné varianty a aby rovněž objektivním způsobem zohlednil existenci kumulativních a synergických vlivů přesahujících území příslušného kraje za situace, kdy se posuzovaný úsek nachází v blízkosti hranice Jihomoravského a Zlínského kraje. Takový požadavek zjevně neodpovídá povaze a smyslu řízení o výjimce ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropské unie. V tomto řízení požadavek neexistence jiného uspokojivého řešení po ukončení fáze koncepčního hledání trasy směřuje především ke zvažování konkrétních opatření k minimalizaci dotčení zvláště chráněných druhů (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013 - 38).

V opačném případě by správní orgán překročil meze své působnosti, pokud by posuzoval možnosti udělení výjimky zcela bez ohledu na obsah žádosti a závěry předchozích fází. Kritériem pro posouzení reálnosti konkrétní varianty nejsou toliko hlediska ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, nýbrž musí být zvažovány i jiné okolnosti a jejich vzájemné vlivy, k jejichž posouzení není správní orgán v řízení o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny oprávněn. Nemá-li tedy správní orgán doloženo, že pro daný úsek prokazatelně existuje jiná reálná varianta trasy, není v rámci posuzování „*existence jiného uspokojivého řešení*“ povinen ani oprávněn komplexně posoudit reálnost alternativních dopravních tras, které nebyly v předchozích fázích posouzeny, či naopak již byly odmítnuty.

Předmětná kasační námitka tedy není důvodná a vzhledem k uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud neprováděl dokazování výzvou Evropské komise ze dne 23. 10. 2007 ani stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 16. 3. 2009, č. j. 01778/SOPK/2009, a k obsahu těchto listin tudíž ani nepřihlížel, neboť i pokud by Nejvyšší správní soud pominul, že tyto důkazy stěžovatel navrhl a s nimi spojená skutková tvrzení uplatnil v rozporu s § 109 odst. 5 s. ř. s. až v řízení o kasační stížnosti, musel by i přesto konstatovat, že tyto dokumenty nemají pro nyní posuzovanou věc přímou relevanci.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, dle níž nebyla doložena převaha jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody. Správní orgány ve zmíněných rozhodnutích převahu veřejného zájmu zdůvodňovaly zejména tím, že uvedený koridor je v souladu s usnesením vlády č. 929 ze dne 20. 7. 2009 stanovícím Politiku územního rozvoje ČR, platnou Dopravní politikou ČR, je rovněž obsažen v územně plánovací dokumentaci dotčených měst a obcí a navazuje na řešení schválené Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje ze dne 10. 9. 2008.

Dle správních orgánů uvedený záměr taktéž odpovídá potřebám hospodářského rozvoje a podporuje soudržnost společenství obyvatel v přílehlé oblasti, což dokládá dlouhodobá jednoznačná podpora dotčených obcí. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že intenzita současné dopravy na silnici I/55 významně snižuje bezpečnost provozu v obcích, jimiž silnice prochází, a je příčinou zhoršení kvality ovzduší a zvýšené hluchnosti. V této souvislosti orgán ochrany přírody poukázal na žádost Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 11. 6. 2008 upozorňující na nadlimitní hlukovou zátěž obyvatelstva. Uvedený záměr byl proto posuzován z hlediska důvodů uvedených v § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, jenž umožňuje udělit výjimku v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního

a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí.

Správní orgány dále posuzovaly míru zásahu do základních ochranných podmínek ohrožených druhů při zohlednění zmírňujících a kompenzačních opatření, přičemž dospěly k závěru, že škodlivý vliv na jednotlivé druhy byl snížen na úroveň, která je z pohledu ochrany přírody ve srovnání s významem posuzované stavby přijatelná a místní populace zvláště chráněných druhů nebude poškozena do té míry, která by znamenala zhoršení jejich stavu z hlediska ochrany. Uvedené závěry byly následně aprobevovány rovněž krajským soudem.

Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány v tomto smyslu pochybily. Ve vztahu k rozsahu soudního přezkumu je třeba poukázat na to, že orgán ochrany přírody rozhodující o výjimce má podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny poměrně značný prostor pro svoji úvahu, neboť předmětné ustanovení obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012 - 88). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že závěr správních orgánů o převaze veřejného zájmu je plně přezkoumatelný a v tomto smyslu ani neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.

Pokud jde o argumentaci stěžovatele, dle níž v dané věci nebylo možné učinit závěr o převaze jiného veřejného zájmu z důvodu zrušení Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány z uvedených zásad v rámci svých úvah o převaze veřejného zájmu nevycházely. Jejich zrušení tedy na relevanci učiněných závěrů nemá přímý vliv, přičemž existence zásad územního rozvoje nepředstavuje ani zákonnou podmínku pro vydání rozhodnutí o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené závěry nejsou rovněž nikterak zpochybněny ani zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526, neboť důvody zrušení Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje se netýkaly koridoru R55 v trase „*Olomouc – Přerov – Hulín – Břeclav*“. Z citovaného rozsudku proto nelze dovozovat neexistenci převahy veřejného zájmu na realizaci předmětné stavby. Stejně tak nelze souhlasit ani s přesvědčením stěžovatele, že do schválení nových zásad územního rozvoje nebylo možné z dané varianty trasy nadále vycházet. Jak podotýkaly správní orgány, uvedená varianta v daném území odpovídala platným územním plánům a navazovala na řešení schválené Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje a byla proto v této podobě dále projednávána. Nad rámec uvedených závěrů lze ostatně jen pro úplnost poznamenat, že tato varianta byla rovněž opětovně přijata Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje schválenými zastupitelstvem kraje dne 5. 10. 2016, které nabyly účinnosti dne 3. 11. 2016.

Ani uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, dle níž správní orgány a následně i krajský soud pochybily tím, že nedostatečně vypořádaly návrh stěžovatele na prodloužení tubusu rychlostní silnice o cca 200 metrů.

I zde ovšem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedená námitka již byla dostatečným způsobem vypořádána. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v této souvislosti poukázal na to, že potřeba takového řešení není podložena závěry ornitologického posudku ani žádnou jinou studií. Správní orgány přitom považovaly za dostatečný podklad ornitologický posudek K. P. z roku 2008, jenž obsahoval návrh kompenzačních opatření a dílčí úpravu trasy rychlostní silnice omezující dotčenou plochu přírodní památky Vojenské cvičiště Bzenec, kterou investor akceptoval. Stejně tak bylo na základě doplňujícího vyjádření K. P. ze dne 22. 6. 2008

pokračování

přijato technické řešení tubusu využívající krytinu nepropouštějící světlo. Vzhledem k obsahu posudku ovšem správní orgány neshledaly důvod k prodloužení tubusu dle návrhu stěžovatele ani k doplnění dokazování, přičemž důvody k doplnění dokazování v tomto směru neshledal ani krajský soud.

Nejvyšší správní soud se s tímto postupem ztotožňuje a neshledává v něm vadu, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu